

Косата на Тотко се развѣваше като грива, а кратката му се носѣха свѣткавично.

Дворѣтъ екна отъ викове :

— Тичай, Тотко!

Други ги заглушаваха :

— Дръжъ се, Владко!

Следъ две минути Владко тичаше запѣхтѣнъ къмъ другаритѣ си, а следъ него — Тотко, цѣлъ въ потъ облѣнъ.

— У-ра-а-а! Владко победи! — писнаха всички, заобиколиха победителя и го тупаха похвално по гърба.

Тотко стоеше съ наведена глава отстрана.

— Ухъ, бе Тоти! Остави се да те победи!

— Да, но . . . победи нечестно! . . . Нарочно ми прѣчеше като тичахъ! — процеди Тотко злѣчно.

Очитѣ на Владо свѣтнаха.

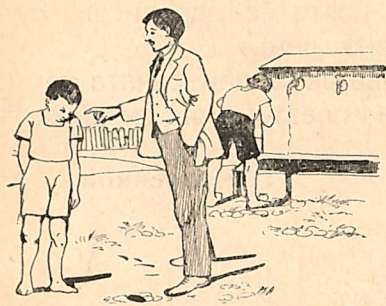
— Какво? Нечестно съмъ те победилъ?

— Разбира се, че бѣше нечестно! — троснато подхвърли Тотко подъ носа му.

Лицето на Владко почервенѣ, сякашъ всичката му кръвъ нахлу въ главата. Той примрежи очи, вдигна ржка и я стовари върху лицето на другаря си.

Тотко се наклони и се люшна на земята. Когато се изправи, отъ носа му струеше кръвъ.

Владко го погледна, прибледнѣ и прехапа устни.

Дежурниятъ учитель се приближи къмъ тѣхъ. Погледна Тотка и запита :

— Кой те удари?

Владко наведе глава.

— Азъ го ударихъ, господинъ учителю! — каза той тихо съ треперящъ гласъ.

Учительтъ го изгледа строго.

— Най-малко очаквахъ отъ тебе, да постѣпишъ така жестоко съ първия си приятель!

После хвана Тотко подъ ржка и го поведе къмъ чешмата.